

že Poppy byla zvědavá, co se nachází za lesem a proč ji Neb vede touhle cestou.

Stromy pomalu prořídly a slunce zase vysvitlo skrze jejich koruny. Neb vyšel na otevřené vřesoviště, začíchal ve větru a jemně zafrkal. Poppy se ohromeně rozhlédla kolem sebe.

„To je krása,“ vydechla.

Malý lesík stálezelených stromů skrýval jezírko ve tvaru slzy, na jehož břehu stála zchátralá chata. Stavení bylo obkrouženo zídkou z nasucho poskládaných kamenů jako žulovým náhrdelníkem. Poppy sklouzla na zem a zapletla prsty do Nebovy hřívy. Opět zafrkal a rezolutně krácel vpřed.

„Počkej! Nevíme, kdo tam bydlí,“ zašeptala a zatáhla za oště. Hleděla upřeně na chatu a hledala známky života. Uvědomovala si, že se možná nacházejí na soukromém pozemku. Co když tady žije nějaký drsný horský farmář s nedůvěrou k cizím lidem a puškou pod postelí? Poppy přejížděla očima po stavení a všimla si zející díry v sedlové střeše, dveří visících na prastarých pantech a rozpadajících se okenních rámců. Došlo jí, že stavení musí být opuštěné už několik desítek let. Neb se dral kupředu a Poppy mu nakonec povolila oště.

„Vyhrál jsi,“ řekla mu. „Půjdeme to prozkoumat.“

Chata byla malinká asi jako salaš. Dveře střežily trsy kopřiv obtížných nepatrnými bílými kvítky. Poppy přivázala Neba oštěmi ke sloupku starého plotu, opatrně se vyhnula kopřivám a váhavě strčila do dveří. Ty se prudce otevřely a s rachotem narazily do zdi. Zhluboka se nadechla a překročila práh.

Přední dveře vedly do malé prázdné čtvercové místnosti, o které Poppy předpokládala, že sloužila jako obývací pokoj. Vzduch čpěl

plísni, jako by v něm celá léta nikdo nebyl. Když prsty přejela po okenním parapetu, smetla vrstvu jemného prachu, podobného sazím. Zčernalé trámy přetínaly nízký strop a nerovná podlaha byla pokrytá popraskanými a špinavými dlaždicemi rezavě okrové barvy. U čelní stěny stál krb s žulovým ohništěm a jednoduchou dřevěnou římsou. Proti krbu se nacházely další dveře. Poppy vzala za umolousanou mosaznou kliku. Kuchyně byla ještě menší než obývací místnost a byla také prázdná až na kamennou výlevku pod oknem a zrezivělý sporák. Rozvrzané úzké schody vedly do dvou velmi malých pokojů v podkroví. Poppy opatrně našlapovala po červotočem prolezlé prkenné podlaze ve větší z obou ložnic směrem k oknu, aby zkontrolovala, jestli se Neb pořád ještě spokojeně popásá na trávě, kde ho zanechala.

Nadskočila, když koutkem oka zahlédla pohyb. Byla to ale jen vlaštovka vylétající z díry ve střeše směrem k jezírku. Poppy zaslechla tenké pípání. Natáhla krk a uviděla čtyři vlaštovčí ptáčata, jak vykukují ze svého hliněného hnízda pod okapem. V jednom koutě byl pohozený jutový pytel a uprostřed pokoje proti oknu ležely dvě dřevěné bedýnky. Skoro jako židle, napadlo Poppy. Ve starém domě bylo naprosté ticho. Přemítala, jaký člověk by chtěl žít tak osaměle tak vysoko na vřesovišti. Hleděla na šikmý strop a nerovné stěny, ale chata neprozrazovala žádná ze svých tajemství.

Poppy cítila, že na ni jde kýchnutí, tak raději sešla ze schodů. Když vyšla na slunce, Neb zvedl hlavu. Odvázala ho a odvedla k vodě. Pásl se, zatímco házela kamínky do tmavých vod jezírka a s potěšením se dívala, jak se voda čerí, když mizely pod hladinou. Neb vypadal tak klidně, až si Poppy byla jistá, že to není poprvé, co se tady ocitl.

„Tady je to tak skvělý. Charliemu a Scarlett se to bude určitě líbit,“ řekla, ale pak si vzpomněla, že s ní Scarlett nemluví. Poppyino